

SOMMERSALME

1 Der hviler i alverdens ting
en dyb og stille glæde;
man lade kan som ingenting,
den er dog skjult tilstede.
Den anes i den mindste lyd,
men vækker hjertets største fryd,
i somrens kavalkade.

2 Et vingesus, en plantekim,
har strofer til Guds ære;
hvert fuglefløjt, hvert sommerrim,
har noder, vi skal lære.
Et solstrejf i en regnvejrsplet
forkynder livet, ungt og nyt,
så vi kan byrder bære.

3 I regn og solskin, sorg og trøst
den glæde i os lever;
den kalder frugten frem til høst,
og barker vore næver.
Den er en gnist af evighed,
som Gud i somren har lagt ned,
og som i luften svæver.

7 At glæde os, i småt og stort,
er, hvad Gud Fader ville.
Og af, hvad Han har skabt og gjort,
skal intet gå til spilde.
Gud gør af håbets mindste ion
en evig sommerregion,
for Han er glædens kilde !

4 Den lyser op, den skaber fred,
og den er uden alder.
Den ses i hvert et blomsterbed;
består, når løvet falder.
Der skabes lys i sind og sans,
så barn og olding går til dans,
når Gud på glæden kalder.

5 Gud gør med glæde vand til vin,
og jord til Edens Have.
Derfor er somren din og min,
om vi end bor blandt grave.
Af dødens dåb, med glædens gen,
gør Han en sommer ny og ren,
når alting er af lave.

6 Guds Rige er en sommerring,
hvori vi er og røres;
Hans kærlighed får os i sving,
når gerninger skal gøres.
For uden tro og håb til Gud,
kan intet holde livet ud,
når dødens toner høres.